

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

טעם המנהג הקדמון בזמני אמירת

פטום הקטרת וטעם המנהג עתה, וכיצד אמירתו

עניין פטום הקטרת סודו רם ונשא וז"ל הו"י פ' וירא דף ק' ע"ב. א"ר פינחס זמנא חדא הוינא אזיל באורחא וערעית באליהו אמינא ליה לימא לי מר מלה דמעליא לברייתא: א"ל קיים גזר הקב"ה ועאלו קמיה כל אלן מלאכי דממנן לאדכרא חובי דבר נש דבעדנא דיימרון בני נשא קורבניא ויימרון ברעות נפשא ולבא ענינא דקטרת דיתבטל מותנא מנייהו וכי' ויש מביא מעשה דר' אחא דאזל לכפר טרשא וכי' ויעץ להם לומר פטום הקטרת וניצולו מהדבר ע"ש. ובסוף פ' ויקהל אמרו שם לית לך מלה בעלמא למתבר ליה לסט"א בר קטרת דלית לך מלה חביבא קמי קב"ה כקטרת מלה דא גזירא קיימא קמי קב"ה דכל מן דאסתכל וקרי בכל יומא עובדא דקטרת ישתיוב מכל מלין בישין דחרשין דעלמא ומכל פגעין בישין מדינא בישא ומהרהורא בישא וממותנא ולא יתוק כל ההוא יומא דלא יכיל סט"א לשלטא עליה ואצטריך דיתכוון ביה אר"ש אי בני נשא הוו ידעי כמה עלאה איהו עובדא דקטרת קמי קב"ה הוו נטלי כל מלה ומלה מניה וסלקי ליה עטרה על רשייהו ככתרא דדהבא ומאן דאשתדל ביה בעי לאסתכלא בעובדא דקטרת ואי יכוין ביה בכל יומא אית ליה חולקא בהאי עלמא ובעלמא דאתי ואסתלק מותנא מניה ומעלמא וישתיוב מכל

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

כי כל האנשים הראים את כבדכי (במדבר יד. כב)

מובא ב'מדרש הגדול' על פסוק זה: בוא וראה שלא נחתם גזר דין על אבותינו במדבר אלא על לשון הרע, שנאמר וינסו אתי זה עשר פעמים. ממאי, דילמא דאיכתי לא מלאו סאתם, דאמר רב המנונא אין הקדוש ברוך הוא נפרע מן האדם עד שתתמלא סאתו, שנאמר במלאות שפקו יצר לו (איוב כ כב), אמר ר' שמעון בן לקיש דאמר קרא זה עשר פעמים, על זה נחתם גזר דינם, עכ"ל לענייננו.

למדנו ממעשה המרגלים, עונשם התבצע מיד ונראה לכל, אך השכר הינו לעתיד לבוא ואינו נראה מיד. המרגלים נגזר דינם וראו כולם עונשם, משא"כ שכר כלב שחברון ניתנה לו ויהושע שתמנת סרח ניתנה לו, זה התקיים רק לאחר שנים רבות. ומה שהוא ויהושע לא מתו, אינו שכר ואף לא עונש, אלא שלא חטאו וע"כ לא הגיע להם דבר זה ופשוטו. אך גם זה אינו תמיד אלא בדברים מסוימים כגון לשון הרע וכמתבאר מהמדרש. ויש פעמים שהעונש אינו מיד כמו חטא העגל הנפרע לדורות מעט מעט, וכן שבט המנשי שנחלק לשתיים חציו בארץ וחציו מעבר הירדן על שגסם שקרעו אחיו בגדיהם בעת שנמצא הגביע בשק בנימין ועוד כיו"ב. והוא מטעמים מסוימים וכמו שמובא למעלה, אמר רב המנונא אין הקב"ה נפרע מן האדם עד שתתמלא סאתו, שנאמר 'במלאות שפקו יצר לו' (איוב כ, כב), וטעמא אולי יחזור בתשובה.

וזה הוא דבר הצריך עיון, מדוע עונש בהרבה פעמים מקבלים מיד, ואם לא כולו לכל הפחות חלקו, משא"כ השכר הוא רק לעת"ל. והמצאות מעידה על זאת שחיו של אדם תמיד בייסורים לכפר עוונותיו, דלא חשיד קב"ה למיעבד דינא בלא דינא. וכבר אמר חז"ל, מי שעבר עליו ארבעים יום ללא יסורים קיבל עולמו כאן ואכמ"ל. וכבר נאמרו בזה כמה פירושים, ואנו בס"ד נענה חלקנו במה שזכנו ב"ה בחמלתו עלינו, והוא דבר הקשור ליסוד חינוך. וזה החלי.

עונש מתחיל מיד, היות ואם האדם לא יקבל עונש לא יתעורר לתשובה, לכן נותנים לו סימנים. משא"כ שכר לעת"ל, מפני שאם האדם יקבל שכר מיד, יעשה דבריו לטוב, מפני שיודע שעכשיו מקבל טובה ונמצא שלעולם לא יעבור על מדותיו לשנותם, כי מרגיש בטובה בכל עת ולכן עושה את שעושה. ונוסף לזאת ע"י עיוב השכר מתחזק אמונתו בקב"ה. וכפי שאמרתי לאדם שטינה בפני צערו על עיוב במשכורתו, שהוא מעדיף לעבוד במקום שהשכר מגיע בזמנו ללא כל עיכובים. אמרתי לו, שלאמת לאמתה איפכא עדיף, עדיף לעבוד במקום שאין זה ודאי שתגיע משכורתו בעתה, מפני שאם יעבוד במקום שאין שום עיכובים, משריש בתוכו שכוחי ועוצם ידי עושה לי זאת. משא"כ במקום שיש עיכובים משליך על ה' יהבו לסמוך עליו שתגיע משכורתו בעתה דאין יודע מה ילד יום.

נוסף לזאת, דבר זה מרגיל את האדם לסובלנות שהיא דבר בסיסי בחיי האדם, ע"כ השכר לעת"ל, היום לקיימם ומחר לקבל שכרם.

ודברים אלו בסיסים בחינוך ילדינו ותלמידינו. ראשית יש לזכור לא להעניש מיד, אלא א"כ רבתה הסאה. ועי"ז הילד מבין שמחנכיו אוהבים אותו שהרי לא הענישוהו מיד כשחטא. מאידך אם עבר זמן רב מהחטא, לא כדאי להעניש מעין 'עבר זמנו בטל קרבנו', טעם החינוך נפגע והילד מרגיש שכביכול חזי מחפשים אותו שזוכרים לו מעשיו מקדמת דנא. ואחר כתבי זאת, שמעתי מפי ה"ה יורם חסיד הייז, אשר למד בילדותו מידי יום ביומו אצל מארי נחום רצאבי זצ"ל (אביו של מרן הגר"י רצאבי שליט"א), שתלמיד אשר היה טועה בקריאתו בשבת, ביום ראשון היה מקבל בשוט. לכן כאשר היה יורם טועה, היה אומר לאמו ביום ראשון שבטנו כואבת לו ואינו יכול ללכת למארי. וביום שני מארי נחום (כביכול) לא היה זוכר להם, כביכול מתקדמת דעתו. ולפי דברינו התבאר יפה מעשהו. וכן בעניין השכר, לא לתת לילד מיד דברים טובים על מעשיו הטובים, דאז מורגל לעשות דברים טובים כי מקבל על כל מה שעושה ונמצא שאינו מחנך בנו אלא מרגילו להיות כשכיר המקבל שכירו, ואם לא יחפוץ השכיר (הילד) לעבוד (לעשות), לא יעבוד (יעשה). והאמת שילד צריך לעשות את אשר הורהו, כי כך צוה ה', והשכר שאנו נותנים הוא רק בכדי לעודדו, לתת לו חשק לעבודתו יתברך ויתעלה שמו.

יבורך משפיע בריכה העליונה, האיש היקר והנכבד הצעוע והנחבא, אשר ידו פתוחה לסייע לתלמוד תורה, ולחזק תשוב"ד לשמור מסורת אבותינו הנאמנה, ה"ה אביחי שוסף הייז. יצליחוהו ה' ב"ה בכל מעשה ידי, ויוכה לעלות הוא וכל ב"ב במעלות התורה והיראה, לעשות רצונו כרצונו ביראה ובאהבה, מתוך אריות ימים וגריאות איתנה.

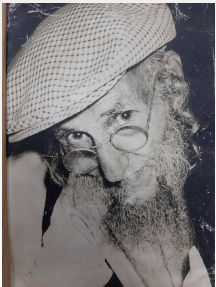
מחידושי רבותינו

מוהר"ר חיים כסא"ר זצ"ל
מתוך חיבורו ארזי הלבנון עמ' קסז בענף ציצית

במעלת טלית קטן

וכתב עוד שם וזה לשונו, לפיכך טוב ונכון ומוטל על כל אדם, לקיים מצות ציצית, ר"ל שיקנה לו טלית בת ארבע כנפות ויעשה בו ציצית וילבשנו בכל יום לשם מצוה. ויקבל שכר, שקיים חמש מצות עשה שאמרנו (שהם ועשו להם ציצית וגו'), ונתנו על ציצית הכנף וגו', וראיתם אותו וגו', והיה לכם לציצית וגו', גדילים תעשה לך וגו'). והיה זהיר וזריז שיהיה לו בגד קטן (מצויין) [מצויין] שירבש אותו כל היום, כדי שיזכור כל המצות בכל שעה ובכל רגע. כי על כן יש בהן חמשה קשרים, כנגד חמשה חומשי תורה. וארבע כנפות, שבכל צד שיפנה יזכור וכו', ועכ"ל. ולפי זה, נכון הוא שילבשנו על המלבושים, באופן שיראנו תמיד וכו'. אבל על פי דעת האר"י נכון שילבשנו למטה מהמלבוש, כי סוד טלית קטן הוא סוד אור פנימי, ועל כן צריך שיהיה למטה לצד הבשר. וטלית גדול הוא סוד אור מקיף, ועל כן מתעטף בו למעלה. אך הרמד"ל הפריז נגד האר"י, וכתב שעל פי מנין הוזהר צריך שיהיה טלית קטן למעלה מהמלבושים, כמבואר בהגהות הוזהר סוף פרשת מקץ דף ר"ה ע"א. והנה אחי, דברי האר"י ז"ל אינם צריכים חיווק, כי דבריו הם עומדים ברומם של עולם. ואני הקטן נהגתי שבשעת תפילה אני עושה הטלית קטן למטה מהמלבושים סמוך לבשר, והחלוק למעלה ממנו, וטלית גדול למעלה מכולם מכסה את הראש ואת הגוף. ואז טלית קטן הוא בחינת אור פנימי, וטלית גדול בחינת אור מקיף. ואחר התפלה אני מוציא הטלית קטן ומניחו מבחוץ על החלוק, והיה כל היום כולו נראה מבחוץ. ובוה יוצא ידי כולם. וכן נכון לעשות. כי בשעת תפילה וקריית שמע אין שייך מצות ולא תתורו וגו', כי לא חיישינן שיזנה אחר עיניו ולבו כיון שהוא עוסק במצוה. ועוד שהרי בשעת קריית שמע ותפלה כבר הוא מסובב במצות, ציצית בבגדו שהוא הטלית גדול שהוא למעלה שהוא אותו מבחוץ, וטלית קטן מכוסה ואינו נראה, ותפילין בראשו ובזרועו, ונמצא שהוא טהור מבית ומבחוץ, וזר לא יקרב אליו, ואז לא חיישינן לשיחטא, דאחזוקי אינשי ברשיעי לא מחזקינן, וכל ישראל בחזקת כשרות.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אבל בשאר היום, שכבר חלץ התפילין מעליו והסיר גם כן הטלית גדול, ואז אם יוצא חוץ אז שייך באותה שעה ולא תתורו וכו', ולכך נכון להוציא אחר התפלה הטלית קטן מתחת המלבושים ויניחנו מבחוץ, כדי שאם יזדמן לו איזה הרהור עבירה חס ושלום, אז יראה הציציות ויזכור מצות ה' שצוהו ואמר ולא תתורו וגו', ואז יתבטל ההרהור ממנו. שהרי אדם אחד היה זהיר במצות ציצית ביותר, ובא לידי דבר עבירה עצמה, שביקש לשכב עם זונה אחת, ובאו ארבע ציציות וטפחו לו על פניו, ופירש מלעשות העבירה, נודע מרבותינו ז"ל.

ועל כן הוזהירו רבותינו ז"ל שיעשה לו האדם טלית קטן שיהא עליו כל היום כדי שיזכור מצות ה' כמו שכתבנו, כי טלית גדול אינו לובשו כי אם בשעת תפילה עם התפילין, ונמצא שאחר התפלה לא נשאר לו דבר ממצות ה' שיהיה נגד עיניו תמיד כדי שיזכור ה' ולא יעבור על מצותיו, כיון שהסיר התפילין והטלית גדול מעליו אחר התפלה.

ולכך נכון שיהיה הטלית קטן כל היום למעלה מהמלבושים, לבד מבשעת התפלה שיהא למטה. כי כיון שיש לו טלית גדול מבחוץ, נכון שיהיה טלית קטן מכוסה. ועוד, שאז בשעת תפלה שייך ענין אור מקיף ואור פנימי, כי כיון שעל ידי התפלה שמתפלל גורם לעשות אור מקיף ואור פנימי למעלה בעולמות העליונים, צריך גם כן לעשות לגופו עצמו בחינת אור מקיף ואור פנימי, טלית קטן בחינת אור פנימי, וטלית גדול בחינת אור מקיף. אבל בשאר היום שאין שייך אור מקיף ואור פנימי, ואין שייך אלא ולא תתורו וגו', אז צריך להוציא הטלית קטן מתחת המלבושים שיהיה מבחוץ, כדי שיראה הציציות תמיד. כי לא בבית הכנסת בלבד צריך שתהיה עליו הטלית עם הציצית, אלא בשווקים וברחובות גם כן, ששם צריכים יותר אזהרה ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם כמו שכתבנו למעלה. וזה נכון, כי בזה יוצא ידי כל הדיעות.

מהליכות אבותינו

מה החזיק את אבותינו בגלות, להיות שמחים אף שרבו צרותיהם

כתב הרב יחיא עומייסי זצ"ל בהקדמתו לחיבורו 'קול בוכים' (הובא גם בסידור 'שיח שפתותינו' ח"א עמ' תרי"ט) ז"ל:

אמר הצעיר מקוה חסדי אהיה יחיה. כתיב בתורה, ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאודך: ובמשנה. בתורת חיוב כתבו, חייב האדם לברך על הרעה מעין הטובה. שנאמר, ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך, ובכל נפשך, ובכל מאודך. אשר על כן, אנכי הצב"י פתח דברי יאיר בלב שלם ובנפש חפצה. אברך את ה' בכל לבי, ובכל נפשי ובכל מאודי, אשר בחמתו יסרני בכמה חלאים. ובמעצבה השכיבני, ובאפו הוכיחני. באסיפת מאור עיני, אדוני אבי וזה"ה שנקרא נפשי. שני הדברים האלו, כנגד בכל לבבך ובכל נפשך. לא נחת, ולא שקטתי בתימן. ואז עליתי ארץ ישראל להסתופף בצלה, ועמי לקחתי כל מה שיש לי. רכוש וספרי קודש, וספרי תורה. ונשלחו באננייה ע"י הסוכנות מעיר "עדן" לארץ ישראל. בהגיעם! כבר אליפו היה מוכן לגזולם וכן עשה. גנב עשרה ספרי תורה, עם כל הכסף הארוז עמהם בארגזים, במסמרות נטועים ותקועים. כאלו עין לא ראתה אותה, ולא און שמעה עצתו, וכל מעשיו בספר אינם כתובים, ואין דין ולא דין. ויושב בשמים ישחק, ה' ילעג למן. אז; ויבא רוגז. לעת זקנה השליכני, וככלות כוחי עזבני, אברכנו על מאודי, ואהללנו בקהל עדתי, כי כל הטוב בעיני עשה לי. וצדיק הוא בכל דרכיו, וחסיד בכל מעשיו. צרות רבות רדפוני, והזכירוני יגונים, חכמים ורבנים. אשר סעו למנוחה. ועזבונו לאנחה.

לשמחני מיגוני, אמרתי אכתוב זה הספר לזמר, אשר ה' שם בפי אומר, למלל וללילל. ולהעתיק מה שבקונטרס אדוני אבי. קינים, והקפות, והשכבות, וזולתם, לפי המנהג בתימן בעירנו רדאע. אולי אכפרה פניו, בואת המנחה. וגם זכרנו וזכרון רבותי שהספדתי עליהם, יהיו שמורים בספר זה. אולי בזכותם וזכות תורתם, תהיה לי רווחה. ויקוים בי מקרא שכתוב, להיטיבך באחריתך. קראתי הספר הזה קול בוכים, כשמו כן הוא. אולי ישמע ה' קול בכי, ויאמר די לצרותי. ואל תאמרו אדונים עדת סגולה, מה בא זה להשמיע קול יללה. היה לו לכתוב ספר גילה, ובו נשמח ונגילה: דעו; כי כבר שלמה המלך עליו השלום. כתב בספרו קהלת. עת ספוד, ועת רקוד. וזכור את בוראיך, בימי בחורותיך. ולבסוף אמר, הבל הבלים הכל הבל. ומי גבר יחיה ולא יראה מות. וטוב ללכת אל בית אבל. מלכת אל בית משתה. באשר הוא סוף כל האדם. והחי יתן אל לבו, למען יכניע לבו. אם הוא קשה, וחזק כנחושה: אשאל ליוצר נשמת, יהי סתרי וסוכתי. רעם עושי רצונו, יתן שכר פעולתי. רתחת צל כנפיו. יתן את מחיצתי: היום. יום ד' בשבת. כ"ז סיון שנת תשכ"ו ליצירה. בא סימן ושכתב וערבה שנתך. כה דברי הצב"י יחיא בכה"ר יחיא עומייסי הי"ו, סי' יב"ע הי"ו:

לעילוי נשמת
מרדכי בן שלמה
בשכחע"י

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

ויאמר אליהם עליו זה בנגב (במדבר יג. יז)

רבי יצחק אמר כד הו' מטאן לגבי ענקים, הו' שויין ההוא חוטרא דמשה ואשתיו יובו מכלהו, כתיב הכא עליו זה בנגב, וכתיב התם ואת המטה הזה תקח בידך. רבי יהודה אמר שמא קדישא מסר לו, (ילקוט בשם זוהר).

ולפי זה שמא יש לומר שזהו מה שאמר להם עליו זה, לרמוז לשנים עשר צירופי הוי"ה מנין ז"ה. שהיה לו לומר עליו בנגב. אלא שמסר להם שמות הקדש להיות להם למגן וצנה, ענין אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה, רוצה לומר בסוד שמו הגדול אשר הוא מגן עזריך וחרב גאותיך, ומתוך כך ויכחשו אויבך לך. וזהו אמרו עליו זה, שהוא סוד השם הגדול. ואז מתוך כך ועליתם את ההר, וראיתם את הארץ מה היא וכו', ואין פוצה פה ומצפצף לנגדכם, וכן היה.

עלה נעלה וירשנו אותה (במדבר יד. ל)

היה לו לומר ונרש, שעדיין הם יורשים. ושמא יש לומר שכך אמר להם כלב, שמאחר שעלה נעלה ונבטח בשם יתברך שאמר אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה, הרי דבריו יתברך קיימים לעולם, והרי כאלו כבר ירשנו אותו כי יכול נוכל לה.

ולפי זה שמא יש לומר שזהו מה שאמר להם עליו זה, לרמוז לשנים עשר צירופי הוי"ה מנין ז"ה. שהיה לו לומר עליו בנגב. אלא שמסר להם שמות הקדש להיות להם למגן וצנה, ענין אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה, רוצה לומר בסוד שמו הגדול אשר הוא מגן עזריך וחרב גאותיך, ומתוך כך ויכחשו אויבך לך. וזהו אמרו עליו זה, שהוא סוד השם הגדול. ואז מתוך כך ועליתם את ההר. וראיתם את הארץ מה היא וכו', ואין פוצה פה ומצפצף לנגדכם, וכן היה.

(מנחת יהודה למהר"י גיזפאן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

צער יהודי, סכנה גדולה

מעשה ביהודי שעזב אשתו ובנו בתימן, ונסע לארץ ישראל. לאחר שנסע מתה האשה ונשאר הבן. המוסלמים טענו שהוא יתום, ויש לאסלמו בעל כורחו. היהודים טענו שאין לראות בו יתום, כי אביו חי בארץ ישראל, טענו הערבים: אדרבה, יהודי שנסע לארץ ישראל רכושו מוחסר והוא נחשב למת ועל כן הילד נחשב ליתום. ואכן, הילד נלקח ונמסר לגידול בביתו של אחמד, בן האימאם יחיא עם בני אותו גיל.

כשנודע לאב שאשתו מתה והבן נלקח עלידי המלכות, חזר מארץ ישראל לטפל בשחרור בנו. התקיים דיון ממושך והחליט מי שהחליט לשאול את פי הילד, בידעו שהילד שהתאקלם בביתו של אחמד, ושלא הכיר את אביו יבחר בישיבה בביתו של אחמד.

הילד הובא לפני האימאם, והאב שאל את בנו אם הוא מסכים ללכת איתו. הילד ענה, שרוצה להישאר אצל חברו, בנו של אחמד.

לשמע הדברים האלה, פרץ בבכי מר, ושאל: למה תגזלו את בני, אם אני לא

יכול להשפיע עליכם להחזיר את בני. השם יעשה משפט בני וביניכם. שבור ורצון חזר לארץ ישראל.

לימים יצאו שני הילדים — בנו של אחמד וחברו היהודי — לטייל בגבעות המוריקות של צנעא במכונית. בדרכם בטויל התדרדרה המכונית בה טיילו לתהום, והתרסקה יחד אתם. הבריות והאימאם תלו מקרה מותם בצערו ותפילתו של האב, והיה הנושא לשיחת הכל. אכן, יש להזהר מלפגוע ביהודי!

(חבשוש עמ' 383)

להצלחת ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ו הוא וכל בני ביתו

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

דינין דהאי עלמא מסטרין בישין ומדינא דגיהנם ומדינא דמלכו אחרא והאריך ושם אמר קטרת קשיר קשירו נהיר נהירו אעבר וזהמא מעלמא דאיהו תקונא דכולא דלית אתחבר בה"א הא אתחבר בו"ו וי"ו סליק ואתעטר בה"א ה"א אתנהיר ביריד וכלא סליק רעותא באין סוף והוי כולא קשירו חד ובר עשי"ב כי אני קצרת. ובר"מ פ' פנחס דף רכ"ד ע"א האריך ג"כ.

גם בזהר שיר השירים האריך לדבר בסגולת פטום הקטרת ובשבח האומרו בכל יום פעמים ובוזה תהיה התפלה בתכלית השלימות כמו הענין בסדר קרבן שנתקנה כנגדו ועיין בת"י ז"ל ובס' המוסר כי שם האריך.

והנה אין ללמוד מכאן שצריך לומר אותו קודם תפלה ואחר תפלה כי לא אמר רק שני פעמים בכל יום ר"ל בשחר ובערב.

וכתב הרב ת"ט בשם המפרש סוף פ"ד דתמיד וז"ל ולאחר ק"ש יקטירו הקטרת והכי נכון הדבר שיתפללו קודם שיקטירו שום הקטרה ויעל קרבנם לריח ניחח עכ"ל. וגם רבינו עובדיה שרמו אליו הרב ת"ט כתב בריש פ"ה דהקטרת היתה לאחר הקרבת התמיד ע"ש ותפלות כנגד התמידין. א"כ אין חיוב הקטרת רק בסוף.

ובספר סדה"י האריך ג"כ ומסיים שאמירתו בכונה גורמת לנו ברכה והצלחה והרווחה בכל מעשי דינו ומעשיר ואינו בא לידי עניות והזהיר בו כמו שמצינו בכהנים המקטירים אותו שכל כהן שזכה בו פעם א' לא הוצרך להקטיר פעם אחרת מפני שנתברך במעשה ידיו והיו הכהנים שלא זכו בו מעולם מפסיים בו כדי לזכות בהקטרתו להתברך בהרוחת מזונותיהם ע"ש ועיין בס' מעבר יבק דף קמ"א ע"א וב:

ודע שיש מקומות שאין נוהגים לאמרו רק בשבת והטעם לפי שבחול העם נחפזים לצאת למלאכתם ואמרי' שאמירתה במקום הקטרה וחיישינן שמא יחסר א' מסמניה ואמרי' שאם חסר א' מסמניה חייב מיתה וכ"כ רמ"א בש"ע סי' קל"ב וכ"נ דעת הכל בו שהביא פירושה בה' שבת.

מצאתי ט"א להרי"ף וז"ל חז"ל יסדו לומר בשבת פטום הקטרת שבשבת יש נשמה יתירה והקטרת כנגד הנשמה ואמרו רז"ל כל הנשמה תהלל יה איזהו דבר שהנשמה נהנית ולא הגוף הוי אומר זה הריח ולכך היה מזבח הזהב נתון בהיכל ומקטירין עליו הקטרת רמז לנשמה החשובה ומזבח הנחשת רמז לגוף ולכך היה נתון בחוף ונחשת עכ"ל.

ועוד ט"א כי כל הנחלה בשבת מסוכן יותר ממי שאירע לו חולי בשאר הימים ולכך אומרים אותו. בשבת לעצור המגפה והחלאים (שם).

וכ"נ מהתכאל"ל שלא היו נוהגים לאמרו בחול ומ"מ עכשו נוהגים לאמרו גם בחול מטעם הוי' הקדוש פרשת ויקהל דף ר"ט ע"א, וכ"פ בכלבו משם מנהג מקצת מקומות שנהגו כן וזכר לפיטום הקטרת שהיתה בשחר ובערב וסיים ומנהג יפה הוא ע"כ.

ונהגו לאמרו בנחת בניגון משנה כדי שלא יבא לידי דילוג או הבלעת תיבה ומנהג יפה הוא וכ"כ בסו"ב סי' נ':

ויאמר מעשה הקטרת כלל ואח"כ פרט בתחילה אומר הפסוקים בניגון ובטעמים ואח"כ מפרט ענין פטימתו:

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

מארי שלום בן סעיד קתאר זצ"ל חיבר ספר בשם 'שתילי זתים', וכך כתב בהקדמתו: "זה אשר מלאני לבי לעשות אלו הלקוטים כיד ה' הטובה עלי, קראתי אלו הלקוטים שתילי זתים, של שמי שלם מתחיל בשי"ן ומסיים במי"ם, ואילו הלקוטים הם מחסרון ידיעה, לפי שהן אינם מכונים בבירור רק מה ששמעתי מפי חכם ותעליזנה כליותי על הדברים החמודים, ולא שקע לבי עד שכתבתי אותן, ואני אסקופה התחתונה אע"פ שאין אני יכול לבין דברי החכמים על מתכונתם, ואל אלהי אתחנן שירחיב ה' גבולי בבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות אכ"ר".

תפארת בנים

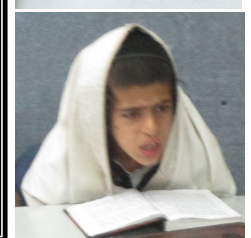
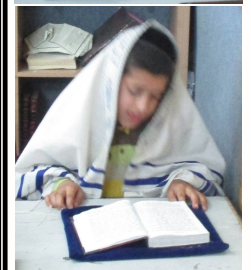
אינו דומה השונה מאה פעמים... משגשגים את הנביא יחזקאל

תלמידי בית ד' חוגגים סעודת סיום למסכת שקלים יה"ר שיזכו לברך על גמרה של תורה

עונג של ממש...
(אין מקום די לכל
התלמידים שצולמו
עמהם הסליחה!)

התודה...

הברכה...

לאיש היקר והנעלה, אשר כיבוד הורים הוא לו במעלה ראשונה, ומזכה אצלו לחיי עולם הבא, ומעשה אחרים לחזק לימוד תורה, בדרך אגותינו הנאמנה והישרה,

ה"ה **איל שאער** הי"ד
יהא רעוא שיתמלא כל משאלות לב לטובה, ויראה ברכה והצלחה בכל עמלו, ויארץ ה' ימיו ושנותיו בנעימים
בבריאות איתנה ונהורא מעליא, ויראה כל צאצאיו הולכים בדרכי אגותינו הקדושים בשמחה רבה, ומאירים את העולם בתורה מרובה, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com

"כסא דנחמא"

נשגור קמי ידידנו התורם היקר ר' **יוסף יהב** הי"ד בפמדת אחותו **סעדה** ע"ה האשה הכבודה אשר היא מדור ראשונים, ונתייסרה מזה כמה שנים תעמוד לה זכותה הרבה, ובגן עדן לנפשה תהיה מנוחה את ב"ב ומשפחתה המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם זכות אחיה התומך בתלמוד תורה, תמליץ יושר לפני מלך מלכיא לימוד תשב"ד השנה יוקף לזכותו, ויהיו עילוי גדול מאד לנשמתה כואבים יחדיו את כאב המשפחה הנהלת וצוות תלמוד תורה 'עמרת חיים' וכל התלמידים

"כסא דנחמא"

נשגור קמי ידידנו היקר ה"ה **יוני חסיד** הי"ד ולכל בני משפחתו בהסתלקות האח **מורדי** בן שלמה **חסיד** ז"ל אינש דמעלי איש ישר וירא אלד"ם, שהזדך ביסורים קשים תעמוד לו זכותו הרבה, ובגן עדן לנפשו תהיה מנוחה את בני ובני משפחתו המב"ה ינחם, ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם זכות אחיו התומך בתלמוד תורה, תמליץ יושר לפני מלך מלכיא לימוד תשב"ד השנה יוקף לזכותו, ויהיו עילוי גדול מאד לנשמתו כואבים יחדיו את כאב המשפחה הנהלת וצוות תלמוד תורה 'עמרת חיים' וכל התלמידים

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה